

Tira la rapa!

**a cura di Cristina Bayda
e Oleksandra Barabash**

La grande famiglia ENPA è cuore, anima, ragione e rispetto. Punta ad andare sempre oltre l'ostacolo, vuole vedere oltre i problemi. Davanti alle difficoltà e alla crisi si stringe e aggrega per aiutare e proteggere chi è più fragile. Animali umani e animali non umani.

Questo racconto – che viene da quella tradizione orale che per diversi lustri hanno condiviso russi e ucraini, insieme – vuole riaffermare con l'efficacia della semplicità che le grandi imprese e le grandi storie diventano tali se tutti, grandi e piccoli, le credono e le rendono possibili.

E se tutti, insieme e uniti, operano per realizzarle.

Велика родина ENPA – це серце, душа, розум та повага. Це люди, що не зупиняються перед перешкодами і хочуть дивитися не тільки в обличчя труднощів, а й за їх межі. Втяжкі та скрутні часи потрібно згуртуватися і діяти разом, щоб допомогти та захистити більш вразливого. Чи то брати наші менші, чи просто брати – люди.

Ця народна казка – що віками українці та росіяни розповідають перед сном своїм дітям – дуже просто але так неймовірно влучно знову нагадує нам, що величні історії та величні дії стають такими, якщо і великий і малий в них вірять.

І, звісно ж, якщо кожен вносить навіть свій невеликий, на перший погляд, вклад, разом будь-що стає під силу.

Carla Rocchi, Presidente nazionale ENPA Onlus

La rapa è una fiaba tradizionale che genitori e nonni di Russia e Ucraina raccontano ai loro figli e nipoti. Grazie a Cristina Bayda, volontaria ENPA, offriamo alle piccole lettrici e ai piccoli lettori la versione in lingua ucraina, perché possa accompagnarci in questi giorni di grande angoscia per la popolazione dell'Ucraina.

I protagonisti di questa storia tirano una grande rapa, tutti insieme, nella stessa direzione. Nell'impresa sono coinvolte le persone della famiglia e tutti gli animali che ne fanno parte. Il più piccolo tra loro, l'ultimo in ordine di apparizione, si rivelerà decisivo per la riuscita della missione.

Da sempre contro ogni guerra, ENPA condanna l'invasione dell'Ucraina da parte della Russia di Putin ed è impegnata attivamente per dare rifugio agli animali in fuga dalla guerra e a offrire solidarietà a tutte le persone colpite in queste ore.

*Per informazioni: **ucraina@enpa.org**.*

**NO ALLA GUERRA
НІ ВІЙНИ
НЕТ ВОЙНЕ**

C'erano una volta, in un piccolo villaggio ucraino, sospeso tra il bosco e il cielo, due anziani, moglie e marito, che vivevano in una piccola casa con un orto vicino.

Come ogni anno, il marito seminò le rape.

Le curava amorevolmente mentre crescevano ma a una pianta in particolare parlava a gran voce e le raccomandava ogni giorno:

«Cresci, cresci rigogliosa e forte, piccola rapa!!!».

Crebbe, così, una rapa gigantesca.

Allora il nonno, entusiasta per l'enormità dell'ortaggio, la prese per il ciuffo, tirò e tirò, ma non riuscì a strapparla dal terreno.

Allora chiese aiuto alla moglie:

«Vieni qui, moglie mia, non star lì a far niente, aiutami!».

Il nonno prese la rapa per il ciuffo, la nonna prese il nonno e tirarono, tirarono, tirarono, ma non riuscirono a strapparla.

La nonna chiamò la nipotina:

«Vieni qui, nipotina mia, non star lì a far niente, aiutaci!».

Il nonno prese la rapa per il ciuffo, la nonna prese il nonno, la nipote prese la nonna e tirarono, tirarono, tirarono, ma non riuscirono a strapparla.

La nipote chiamò la cagnolina di famiglia:

«Vieni qui, cagnolina, non star lì a far niente, aiutaci!».

Il nonno prese la rapa per il ciuffo, la nonna prese il nonno, la nipote prese la nonna, la cagnolina prese la nipote e tirarono, tirarono, tirarono, ma non riuscirono a strapparla.

La cagnolina chiamò il gatto:

«Vieni qui, gatto, non star lì a far niente, aiutaci!».

Il nonno prese la rapa per il ciuffo, la nonna prese il nonno, la nipote prese la nonna, la cagnolina prese la nipote, il gatto prese la cagnolina e tirarono, tirarono, tirarono, ma non riuscirono a strapparla.

Ormai erano sfiniti, non sapevano più come fare, sembrava un'impresa ardua e impossibile! A un tratto il gatto ebbe un lampo di genio e chiamò il piccolo topolino di famiglia.

«Vieni qua, topo, non star lì a far niente, aiutaci!».

Il nonno prese la rapa per il ciuffo, la nonna prese il nonno, la nipote prese la nonna, la cagnolina prese la nipote, il gatto prese la cagnolina, il topo prese il gatto... tirarono, tirarono, tirarono e finalmente riuscirono strapparla!

L'aiuto del piccolo topolino fu determinante per compiere l'impresa e tutti insieme fecero festa.

Водному маленькому українському селі, що заховалося в лагідних обіймах лісу під синім-синім небом була маленька хатинка з городом, в якій жили дід та баба.

Кожен рік дід сіяв насіння. Він з любов'ю та ніжністю піклувався про свій город, але до однієї ріпки кожного дня говорив та все їй наказував:

«Рости, рости велика та сильна, маленька ріпко!».

Так і виросла ріпка велика-превелика.

Ось дід, у захваті від того, як знатно вродила його ріпка, взяв її за зеленого чуба та як почне тягнути. Тягнув, тягнув, а витягнути так і не зміг.

Тоді вирішив дід попросити допомоги у баби:

«Йди сюди, жінко, чого там стоїш та байдики б'єш, допоможи мені!».

І ось схопив дід вдруге ріпку за чуба, схопилася баба за діда та й давай тягнути, та ріпка так і лишилася де була.

Кличе баба онучку:

«Йди сюди, онучко, чого сидиш склавши руки, допоможи нам!».

Схопився дід за ріпку, бабця за діда, онучка за бабцю, тягнуть-тягнуть, а витягнути не можуть.

І ось вже кличе онучка собачку:

«Йди сюди, собачко, немає чого сидня справляти, допоможи нам ріпку витягнути!».

І взявся знову дід за ріпку, баця за діда, онучка за бабцю, собачка за онучку та скільки не тягнули, не подужали ріпку.

Кличе вже собачка котика:

«Йди-но сюди, котику, досить без діла лежати, допомагай нам ріпку тягнути!».

Взявся дід за ріпку, бабця за діда, онучка за бабцю, собачка за онучка, котик за собачку, та й так не здужали ріпку витягнути, скільки б не старалися.

Вже були геть зморилися й не знали, що ж робити. Вже й сам задум ріпку витягнути здавався неможливим і непосильним нашим бідолахам. Та раптом промайнула в котика думка – покликати маленьку мишку.

«Йди-но сюди, мишко, не ледарюй, ліпше допоможи нам!».

І ось вкотре схопився дід за ріпку, бабця за діда, онучка за бабцю, собачка за онучку, котик за собачку та й мишка за котика... і як потягнули усі разом і нарешті витягнули ріпку!

Допомога малесенької мишки стала вирішальною у цій великій справі і святкували вони всі разом.

